

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 416/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Ján Greg, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“) a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred, Banská Bystrica (ďalej len „národná kriminálna agentúra“) sp. zn. PPZ – 740/NKA-FP-ST-2013 z 21. januára 2014 vznesené obvinenie za zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). V označenej trestnej veci Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 0 Tp 5/2014 z 23. januára 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 5/2014 zo 6. februára 2014 vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

V priebehu prípravného konania Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) podaním doručeným okresnému súdu 14. júla 2014 navrhla predĺžiť lehotu trvania väzby sťažovateľa (a ďalšieho obvineného) do 21. februára 2015. Okresný súd návrhu krajskej prokuratúry nevyhovel a uznesením sp. zn. 0 Tp 5/2014 z 18. júla 2014 lehotu trvania väzby sťažovateľa (a ďalšieho obvineného) nepredĺžil.

Na základe sťažnosti podanej krajskou prokuratúrou krajský súd prvostupňové rozhodnutie z 18. júla 2014 napadnutým uznesením sp. zn. 5 Tpo 34/2014 zo 14. augusta 2014 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku lehotu trvania väzby sťažovateľa, ako aj ďalšieho obvineného predĺžil do 21. februára 2015.

Podľa názoru sťažovateľa týmto rozhodnutím krajský súd zasiahol do jeho označených základných práv zaručených ústavou a listinou, ako aj práv zaručených

dohovorom a svoje presvedčenie odôvodňuje tým, že s dôvodmi predĺženia lehoty trvania jeho väzby uvedenými v napadnutom uznesení krajského súdu «sa nemožno stotožniť. Odvolací súd polemizuje s totožnosťou stíhaného skutku, ktorá totožnosť je daná, podľa odvolacieho súdu, pokiaľ je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo totožnosť následku. Uvádza sa, že nie je na úkor totožnosti stíhaného skutku, ak neskôr určité skutočnosti pribudnú alebo odpadnú, pokiaľ sa nezmení podstata skutku...

Väzba bola uvalená v dôsledku tvrdeného protiprávneho konania popísaného v Uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 21. 01. 2014... Len na základe takto vymedzeného skutku možno rozhodovať, či je daný naďalej alebo nie dôvod trvania väzby... Ak by sa totiž prijala argumentácia odvolacieho súdu pre trvanie väzby tak ako to tento súd ustaluje, tak je možné považovať takéto závery za protiústavné... V danej veci... odvolací súd predlžuje väzbu z iných dôvodov než z tých, ktoré sú predmetom... vznesenia obvinenia a tam vymedzeného skutku, s tvrdením, že niečo má nastať do budúcnosti... Podľa názoru sťažovateľa nie je prípustné takto postupovať, pretože do väzby možno vziať len osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie... a nie osobu, proti ktorej sa má vzniesť obvinenie, či už za ďalšie skutky alebo toto rozšíriť v podobe pokračujúceho trestného činu bez ohľadu na to, či sa zmení alebo nie podstata skutku... Súd... viaže dôvodnosť trvania väzby na neisté okolnosti, ktoré majú nastať podľa úvahy súdu do budúcnosti. Svoje tvrdenie opiera odvolací súd o návrh krajského prokurátora v Banskej Bystrici s tým, že jednoducho konštatuje, že tento je dôvodný, nie že takéto dôvody vyplývajú z doposiaľ nazhromaždených dôkazov a zo spisu. Takéto hodnotenie potrebnosti trvania väzby nemá oporu v zákone... a nemá nič spoločné ani s § 1 Tr. por...

... právna argumentácia odvolacieho súdu je právne nepriliehavá...

Odvolací súd uvádza úvahu, ktorá... vyplýva z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby s tým, že v tejto veci (pre ktorú som stíhaný) ide o náležité objasnenie stíhaného skutku v jeho potrebnej šírke tak, aby bolo dané zadost' § 1 Tr. por. zachovávajúc však jeho totožnosť. To znamená, že potreba doplniť dokazovanie sa vzťahuje na rozsah skutku ako bol pôvodne definovaný (mesiac máj a september 2012) tak aj na taký rozsah skutku, ktorý umožňuje zachovanie jeho totožnosti. ... s takýmito tvrdeniami treba veľmi citlivo narábať, pretože stále stojí otázka, čo keď žiadne skutočnosti, ktoré budú meniť

rozsah obdobia páchania trestnej činnosti sa nezistia, resp. nenastanú. Tu nejde o zachovanie identity skutku, to je vec hmotnoprávna, ale o väzobné dôvody, či sú dané v zmysle už citovaného uznesenia o vznesení obvinenia.

Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Vzhľadom na závažnosť tohto zásahu vyžaduje sa po celý čas trvanie súdnej kontroly. Táto však..., prebieha v rozpore so zákonom, ak mám byť vo väzbe na základe domnienky, že niečo do budúca nastane. Súdnej kontrole prislúcha skúmať všetky okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť tieto okolnosti v rozhodnutiach o tom, či väzba trvá alebo nie. Takéto okolnosti odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neuvádza, len uvažuje o zachovaní rozsahu skutku, zachovaní identity, čo nemá nič spoločné s trvaním väzby...

... úvaha o zachovaní totožnosti skutku nie je na mieste, pretože obvinený – sťažovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k určitým skutočnostiam, o ktorých hovorí odvolací súd, že „pribudnú alebo odpadnú“, a teda väzbu jednoducho vykonáva aj za konanie, ktoré... sťažovateľovi, nie je známe v čase rozhodovania o väzbe, sťažovateľ s takýmto konaním nebol oboznámený, nemal možnosť ani jednoducho v krátkosti sa k takémuto konaniu vyjadriť, lebo v konaní, v ktorom napadnuté rozhodnutie vydal súd vo veci mňa, sťažovateľa, napriek mojej požiadavke som prítomný nebol. Takto bola porušená aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v § 2 ods. 9 Tr. por., ktorá je ústavnou zásadou podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj zásadou Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 3 písm. b/ a c/), ktorá ústavná zásada sa vzťahuje na celé trestné konanie.».

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I/ Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 35/14 zo dňa 14. 08. 2014 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 1, 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a Listiny základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3.

2/ Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 35/14 a prikazuje, aby bol [REDAKOVANÉ] prepustený neodkladne z väzby na slobodu.

3/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 284,08 EUR... do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Gerega, advokáta a konateľa obchodnej spoločnosti Advokátska kancelária Gereg & Messingerová, s. r. o. Horná Strieborná 4... Banská Bystrica.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah...

Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014, ktorým bola sťažovateľovi predĺžená lehota trvania väzby v prípravnom konaní, k čomu podľa jeho presvedčenia neboli splnené podmienky.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno sťahovať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru

Časť sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základných práv zaručených označenými článkami ústavy a listiny, ako aj práva zaručeného označeným článkom dohovoru, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, I. ÚS 156/2012) čl. 46 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Rovnaké závery platia aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny, ktoré sú právami procesného charakteru tvoriace súčasť základného práva na súdnu ochranu, a domáhať sa takých záruk, ako vyplývajú z týchto článkov, je pre prípad pozbavenia osobnej slobody potrebné takisto cestou ustanovení čl. 17 ústavy, resp. čl. 8 listiny (pozri napr. I. ÚS 542/2014, III. ÚS 629/2014 – obe rozhodnutia ústavného súdu o predošlých sťažnostiach sťažovateľa alebo I. ÚS 774/2014, II. ÚS 600/2014).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva *de Wilde et al. v. Belgicko* z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71– § 77 atď.). Článok 6 dohovoru teda upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa nevzťahuje na konanie

o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcim právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05, I. ÚS 156/2012).

Z uvedeného vyplýva záver, že sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namietal porušenie základných práv (zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru) takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa tieto práva vecne nevzťahujú, preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 o predĺžení trvania väzby sťažovateľa a namietaným porušením označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Vychádzajúc z uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu s cieľom zistenia, či základným právam, resp. slobodám sťažovateľa bolo zo strany konajúceho všeobecného súdu dané zadosť.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 okrem iného uviedol:

«V tomto návrhu [rozumej návrh krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených, t. j. aj sťažovateľa] bolo poukázané, že u obvinených..., dôvodne trestne stíhaných za skutok právne kvalifikovaný ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Tr. zák., sú dané väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b), resp. c) Tr. por.

Kolúzna väzba podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. vyplýva najmä z toho, že obaja obvinení, spolu aj s ďalšími obvinenými, preukázateľne komunikovali, a to s cieľom koordinovať svoju činnosť vo vzťahu k orgánom finančnej správy, a to v nadväznosti na vykonávanú činnosť tejto inštitúcie v daňovom konaní; obvinení v spolupráci s ďalšími obvinenými v reálnom čase zabezpečovali dôkazy nekorešpondujúce s objektívnou skutočnosťou, s cieľom spochybniť, resp. vyvrátiť zistené skutočnosti; existuje preto dôvodná obava, že rovnakú činnosť budú vyvíjať i vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní v predmetnej trestnej veci.

Zo svedeckej výpovede [redacted] ohľadne [redacted] vyplýva, že tento zasahoval do účtovnej dokumentácie viacerých spoločností, hoci nebol ich štatutárnym zástupcom a preto existuje obava, že tento bude pôsobiť na svedkov, resp. inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Obava z pokračovania v trestnej činnosti a teda väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. spočíva u oboch obvinených v tom, že aj s ostatnými spoluobvinenými

vykonávali trestnú činnosť, ktorá je predmetom obvinenia, bez prerušenia dlhodobo, plánovito a vysoko organizovane s následným odstraňovaním usvedčujúcich dôkazov.

Prokurátor argumentoval tiež tým, že v zákonnej sedemmesačnej lehote väzby, ktorá u obvinených končí 21. 8. 2014, nie je možné vyšetrovanie ukončiť a prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude zmarené dosiahnutie účelu trestného konania a preto navrhuje, aby bola lehota väzby obvinených predĺžená do 21. 2. 2015, čo je reálna lehota na skončenie prípravného konania.

Predĺžiť väzbu treba najmä preto, lebo: po vykonaní znaleckého posudku v odbore účtovníctva ekonómie došlo s ohľadom na tam vykonané zistenia opakovane k zaslaniu výzvy na predloženie všetkých prijatých aj odoslaných faktúr od roku 2011 vo vzťahu k viacerým spoločnostiam; až po získaní a analyzovaní dokladov bude možné následne požiadať znalkyňu... o doplnenie znaleckého posudku; doplnením dokazovania môže dôjsť k rozšíreniu obvinenia o ďalšie zdaňovacie obdobia, prípadne k rozšíreniu obvinenia o ďalšie osoby podieľajúce sa na páchaní trestnej činnosti; taktiež je potrebné zabezpečiť rozhodnutia orgánov finančnej správy vykonávajúcich kontrolu u obchodnej spoločnosti INVESTEX GROUP, s. r. o. a zabezpečiť výsluch osoby zastupujúcej Finančnú správu SR (oprávnenej vyjadriť sa k výške škody spôsobenej protiprávnym konaním osôb vystupujúcich v procesnom postavení obvinených); po doplnení dokazovania treba vykonať úkony aj s obvinenými (najmä preštudovanie vyšetrovacieho spisu) a až potom môže dôjsť k podaniu obžaloby.

Voči návrhu krajského prokurátora... na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených... zaujala stanovisko ako obhajoba obvineného [REDAKOVANÉ], tak aj obvineného [REDAKOVANÉ], a to či už písomne alebo v priebehu... výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie.

Obhajoba obvineného [REDAKOVANÉ] popri spochybňovaní opodstatnenosti ako trestného stíhania, tak aj dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., zdôraznila najmä: prokurátor odôvodňuje potrebu predĺženia väzby iba skutočnosťami, ktoré majú nastať do budúcnosti; právna argumentácia prokurátora nie je priliehavá...; prokurátor v návrhu ani necituje, ktoré obdobie bude obdobím pre rozšírenie obvinenia; uznesenie o vznesení obvinenia je iba za máj roku 2012 a september 2012, teda iba za tieto

dva mesiace; potrebná daňová dokumentácia, ako aj dôkazy ohľadne označených dvoch mesiacov už boli vykonané; daňová kontrola vo veci môže trvať dlho, čo neodôvodňuje aj také dlhé trvanie väzby; trestné konanie vo veci je umelo predĺžované; ak by prokurátor obdobia možného rozšírenia trestného stíhania konkretizoval, bolo by možné eventuálne predložiť aj potrebné doklady...

Kontradiktórne stanoviská prokurátora (návrh na predĺženie väzby) a oboch obvinených (návrh, aby väzba predĺžená nebola) vyriešil okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nasledovne:

„... sudca pre prípravné konanie [sa] na jednej strane v plnom rozsahu stotožnil so stanoviskom prokurátora o tom, že nedochádza k priesťahom vo vyšetrovaní a zároveň, že ide o skutkovo a na dokazovanie svojou rozsiahlosťou náročnú trestnú vec.

Na druhej strane ale musel dať aj za pravdu obhajobe, spočívajúcej v tvrdení, že prokurátor odôvodňuje potrebu predĺženia trvania väzby skutočnosťami, ktoré majú nastať do budúcnosti a teda z iných dôvodov než z tých, ktoré sú predmetom uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 21. 01. 2014 vyšetrovateľom..., len ohľadom ktorého skutku možno rozhodovať, či je resp. nie je daný dôvod trvania väzby.

Z uvedených dôvodov sudca pre prípravné konanie konštatoval absenciu splnenia zákonnej podmienky upravenej v ustanovení § 76 ods. 3 Tr. por., založenej na tzv. obťažnosti veci, ktorá spočíva v opodstatnenej potrebe vykonania ďalších dôkazných prostriedkov počas dokazovania v rozsahu predpokladanom v § 2 ods. 10 Tr. por.

Majúc za to, že vzhľadom na rozsah a obsah vykonaného dokazovania, jeho vyhodnotenie, je možné ukončiť vyšetrovanie v základnej lehote trvania väzby obvinených... predpokladanej v § 76 ods. 2 Tr. por., a teda je možné na obvinených podať obžalobu, či návrh na schválenie dohody o vine a treste s obvinenými, sudca pre prípravné konanie považoval návrh na predĺženie lehoty väzby u oboch obvinených za nedôvodný a lehotu trvania väzby nepredĺžil.

Treba dať aj do pozornosti, že na základe doposiaľ zisteného skutkového stavu nič nebráni rozšíreniu obvinenia u obvinených o ďalšie zdaňovacie obdobia, resp. prípadné rozšírenie obvinenia o ďalšie osoby, podieľajúce sa na páchaní trestnej činnosti, čo však

v čase rozhodovania o väzbe obvinených o tomto návrhu, nemôže byť v ich neprospech, vzhľadom na časovú náročnosť ďalších procesných úkonov, na to potrebných“.

...

V písomne odôvodnenej sťažnosti prokurátor v podstate zopakoval argumentáciu z návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby u oboch obvinených, vrátane dôvodnosti trestného stíhania, opodstatnenosti väzobných dôvodov, ako aj opodstatnenosti návrhu na predĺženie lehoty väzby, lebo v zmysle § 76 ods. 3 Tr. por. vec nebolo možné pre obtiažnosť veci ukončiť a prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Obvinený [REDAKOVANÉ] v písomnom vyjadrení prostredníctvom svojho obhajcu k sťažnosti prokurátora navrhol, aby bola táto zamietnutá. Argumentoval najmä tým, že: v odpočutej komunikácii niet jedného rozhovoru medzi ním a obvineným [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], svedčiacim o páchaní trestnej činnosti; svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ] je iba všeobecná; keďže väzba sa týka len protiprávneho konania v mesiacoch máj a september 2012, tvrdenie o neprerušovanej trestnej činnosti nemá oporu v doterajšom konaní; je neopodstatnené tvrdenie, že nie je možné ukončiť vyšetrovanie v predpokladanej lehote (k dispozícii sú napríklad znalecké posudky znalcov...); z tvrdenia prokurátora nie je zrejmé, v akom smere má [REDAKOVANÉ] doplniť znalecký posudok; to, čo je možné dôvodne alebo nedôvodne predpokladať do budúcnosti, nemôže byť dôvodom väzby; dôvodom väzby nemôže byť ani predpoklad rozšírenia obvinenia o ďalšie zdaňovacie obdobia alebo osoby...

O sťažnosti krajského prokurátora... rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí v zmysle § 302 ods. 1 Tr. por., to znamená za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa.

Nevyhovel tak žiadosti obhajcu obvineného [REDAKOVANÉ] z 31. 7. 2014, aby v zmysle § 302 ods. 2 Tr. por. bol vypočutý k sťažnosti prokurátora na neverejnom zasadnutí tento obvinený a aby mohol k nej zaujať stanovisko.

...

Sťažnosť prokurátora proti napadnutému uzneseniu je v podstate opakovaním argumentácie v prospech predĺženia lehoty trvania väzby oboch obvinených, ktorá je obsiahnutá už v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby zo 14. 7. 2014.

Obhajoba oboch obvinených mala možnosť vyjadriť sa k tejto argumentácii, či už písomne k návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, ústne pri výsluchu pred sudkyňou okresného súdu dňa 18. 7. 2014 a napokon v písomných vyjadreniach k podanej sťažnosti krajského prokurátora...

Konanie krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti prokurátora proti napadnutému uzneseniu Okresného súdu... o nepredĺžení lehoty trvania väzby oboch obvinených znamená právne posúdenie nastolených zásadných právnych otázok (či je trestné stíhanie oboch obvinených dôvodné, či existujú dôvody väzby a či je opodstatnené väzbu oboch obvinených predĺžiť v zmysle návrhu krajského prokurátora) a rozhodnutie o nich. Keďže ide o rozhodovanie o zásadných otázkach právnych a nie otázok skutkových, (pre ktoré by bolo treba vykonávať dokazovanie), postačujúcim je vychádzať z doposiaľ zhromaždeného spisového materiálu a účasť procesných strán (obvinených s obhajcami, resp. prokurátora) na neverejnom zasadnutí krajského súdu nie je potrebná.

...

Krajský súd doposiaľ opakovane konštatoval, že u obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je daná ako dôvodnosť trestného stíhania, tak aj väzobné dôvody (nenahraditeľné iným alternatívnym spôsobom) podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. (naposledy sa tak stalo v uzneseniach sp. zn. 5 Tpo 25/2014 zo 17. 6. 2014 a sp. zn. 5 Tpo 31/2014 z 1. 7. 2014).

Tieto skutočnosti nespochybňuje v odôvodnení napadnutého uznesenia ani samotný Okresný súd... a v súčasnosti nemá dôvod ich spochybňovať ani Krajský súd..., poukazujúc ako na svoje predošlé uznesenia o väzbe oboch obvinených, tak aj na argumentáciu krajského prokurátora... - v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby a tiež aj v sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

Hoci okresný súd v napadnutom uznesení uvádza, že vo veci nedochádza k prietahom vo vyšetrovaní a ide o dôkazne náročnú trestnú vec, predĺženie lehoty trvania väzby u obvinených nie je podľa jeho názoru opodstatnené najmä preto, lebo ohľadne stíhaných

skutkov možno ukončiť vyšetrowanie a podať obžalobu, pričom ďalšie objasňovanie veci a dopĺňanie dokazovania nemôže byť v neprospech obvinených.

Z uznesenia o vznesení obvinenia okrem iného vyplýva, že obaja obvinení „od presne nezistenej doby, najmenej však od mesiaca máj roku 2012 založili a riadili organizovanú skupinu osôb...“, pričom „členovia organizovanej skupiny si najmenej v období mesiacov máj a september 2012 takýmto spôsobom neoprávnene uplatnili nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty...“.

Totožnosť stíhaného skutku je daná, pokiaľ je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo totožnosť následku. To znamená, že nie je na úkor totožnosti stíhaného skutku, ak neskôr určité skutočnosti pribudnú alebo odpadnú, pokiaľ sa nezmení podstata skutku.

Podľa § 1 Tr. por.: „Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní...“.

Z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty, trvania väzby obvinených vyplýva, že v tejto veci ide o náležité objasnenie stíhaného skutku v jeho potrebnej šírke (tak, aby bolo dané zadosť § 1 Tr. por.) zachovajúc však jeho totožnosť. To znamená, že potreba doplnenia dokazovania sa vzťahuje na rozsah skutku ako bol pôvodne definovaný (mesiace máj a september 2012), tak aj na taký rozsah skutku, ktorý umožňuje zachovanie jeho totožnosti.

Prokurátor v návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených v podstate tvrdí, že táto trestná vec je obtiažna z týchto dôvodov nie je možné trestné stíhanie skončiť v sedemmesačnej lehote väzby, pričom prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Väzbu oboch obvinených je preto potrebné predĺžiť o 6 mesiacov, aby mohlo byť dokazovanie doplnené a vec náležite objasnená.

Nevyhovieť návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených by bolo možné vtedy, keby bol tento návrh neopodstatnený.

Krajský súd je však toho názoru, že návrh krajského prokurátora... na predĺženie lehoty trvania väzby oboch obvinených o 6 mesiacov je dôvodný najmä preto, lebo: trestné stíhanie oboch obvinených pre predmetný zločin, ako aj väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1

písm. b), c) Tr. por. sú opodstatnené; väzbu nemožno nahradiť iným alternatívnym spôsobom; návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol podaný včas; pre obtiažnosť veci nie je možné trestné stíhanie skončiť v zákonnej sedemmesačnej lehote väzby; dokazovanie treba doplniť vo viacerých smeroch (vrátane znaleckého dokazovania); prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.»

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 už bolo predmetom preskúmavania ústavným súdom vo vzťahu k jeho ústavnoprávnej udržateľnosti, a to na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (spolu)obvineným [REDAKOVANÉ], ktorého sa toto rozhodnutie taktiež týkalo, a o ktorej ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 774/2014 z 10. decembra 2014 rozhodol tak, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Aktuálna sťažnosť sťažovateľa sa s predošlou sťažnosťou spoluobvineného [REDAKOVANÉ] do značnej miery prekrýva a v tejto časti ústavný súd uvádza, že nemá dôvod meniť svoj skôr vyslovený právny názor, ktorým prezentoval ústavnú konformnosť napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd preto aj vo vzťahu k sťažnosti sťažovateľa opakuje, že krajský súd na relevantné právne a skutkové otázky dal vo svojom rozhodnutí dostatočné odpovede, preto jeho odôvodnenie spĺňa nároky kladené zákonom, ale aj ústavou a dohovorom na rozhodnutie týkajúce sa osobnej slobody.

Konajúci všeobecný súd k predĺženiu lehoty trvania väzby sťažovateľa pristúpil po tom, ako vyhodnotil pre takéto rozhodnutie zásadné právne otázky, a to či je trestné stíhanie sťažovateľa dôvodné, a teda či zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, či má znaky trestného činu a či je dôvodné podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ; či existujú zákonom predpokladané dôvody väzby (§ 71 Trestného poriadku) a či sú dané podmienky predĺženia lehoty trvania väzby (naplnenie § 76 Trestného poriadku).

Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, krajský súd na všetky uvedené pre rozhodnutie podstatné otázky dal adekvátne odpovede, ktoré ústavný súd nepovažuje za potrebné na tomto mieste opakovať a ktoré vo svojom súhrne presvedčivým spôsobom odôvodňujú druhostupňovým súdom prijatý konečný verdikt. Spochybňovanie rozhodnutia krajského súdu sťažovateľom z dôvodu, že sťažnostný súd „*svoje tvrdenie opiera... o návrh krajského prokurátora... s tým, že jednoducho konštatuje, že tento je dôvodný, nie že takéto dôvody vyplývajú z... nazhromaždených dôkazov*“, nie je namieste. Je pravdou, že krajský súd prijal dôvody uvádzané v návrhu krajskej prokuratúry, t. j. stotožnil sa s nimi, avšak urobil tak, a to je podstatné, s tým, že uviedol, prečo tak postupoval, a uvedenému konštatovaniu predchádzalo zodpovedajúce odôvodnenie. Práve táto skutočnosť vylučuje možný zásah krajského súdu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

Ústavný súd podotýka, že konajúci sťažnostný súd sa takisto dostatočne vysporiadal aj s danosťou samotných väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, ktorých danosť a dôvodnosť už boli opakovane súdmi v danej veci v súvislosti so žiadosťami sťažovateľa a jeho spoluobvineného preskúmané a ktoré odôvodňujú záver krajského súdu, že prepustením sťažovateľa na slobodu pred ukončením vyšetrovania by mohlo dôvodne dôjsť k ovplyvneniu jeho priebehu a výsledku. Rovnako tak obťažnosť trestnej veci sťažovateľa bola súdmi oboch stupňov riadne posúdená a vyhodnotená.

Podstata námietok sťažovateľa však spočíva v jeho tvrdení, že krajský súd predĺžil jeho väzbu na základe „*iných dôvodov, než tých, ktoré sú predmetom... vznesenia obvinenia a tam vymedzeného skutku s tvrdením, že niečo má nastať do budúcnosť*“.

Z uznesenia národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-740/NKA-FP-ST-2013 z 21. januára 2014 vyplýva, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie za to, že „*ako štatutárny zástupca obchodných spoločností... spoločne s [REDAKOVANÉ] od presne nezistenej doby najmenej však od mesiaca máj roku 2012 založili a riadili organizovanú*

skupinu osôb..., kedy ako štatutárni zástupcovia... obchodných spoločností... páchali... hospodársku trestnú činnosť, spočívajúcu v daňových trestných činoch... pričom... konali s cieľom získať daňovú výhodu... umelým vytváraním podmienok odôvodňujúcich uplatnenie si formálne správneho odpočítania dane z dane z pridanej hodnoty vo forme vrátenia vzniknutého nadmerného odpočtu DPH... svojím konaním umožnili obchodnej spoločnosti...“ i) „na základe takto vyhotovených dokladov dňa 25. 06. 2012 spracovať a následne predložiť príslušnému správcovi dane.... daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2012 a vykázať tam nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 151.709,15 € a to na základe uplatnenia odpočítania si dane z pridanej hodnoty...“, resp. ii) „na základe takto vyhotovených dokladov dňa 25. 10. 2012 spracovať a následne predložiť príslušnému správcovi dane... daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2012 a vykázať nadmerný odpočet vo výške 85.387,58 €..“.

Ako ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. I. ÚS 774/2014-11 z 10. decembra 2014 uviedol, základnou východiskovou premisou rozhodnutia krajského súdu bolo stanovenie rozsahu stíhaného skutku, ktorého sa sťažovateľ mal dopustiť, tak ako bol tento skutok vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia a z ktorého vyplývalo, že sťažovateľ spolu s ďalším spoluobvineným sa mali dopúšťať trestnej činnosti „... od presne nezistenej doby najmenej však od mesiaca máj roku 2012...“, ako aj to, že „členovia organizovanej skupiny si najmenej v období máj a september 2010... neoprávnene uplatnili nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty“.

S prihliadnutím na takto určené časové vymedzenie spáchania stíhaného skutku v uznesení o vznesení obvinenia (použitie formulácie „najmenej... od“, „najmenej v období“), t. j. bez toho, aby toto bolo striktné determinované, podľa ústavného súdu krajský súd dospel k logickému a odôvodniteľnému záveru o opodstatnenosti argumentácie prokurátora navrhujúceho predĺženie lehoty trvania väzby tak sťažovateľovi, ako aj spoluobvinenému založenej na konštatovaní potreby vykonať vo veci ďalšie, v napadnutom uznesení uvedené vyšetrovacie úkony na preukázanie skutočností

relevantných pre trestné konanie. Táto potreba vzhľadom na uvedený spôsob vymedzenia rozsahu stíhaného skutku podľa krajského súdu nenarúšala podstatu skutku, tak ako bol vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia, pričom krajský súd konštatoval: *„Z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených vyplýva, že v tejto veci ide o náležité objasnenie stíhaného skutku v jeho potrebnej šírke, zachovajúc však jeho totožnosť.“*

Ústavný súd vzhľadom na uvedené neprijal argumentáciu sťažovateľa, že krajský súd o predĺžení väzby sťažovateľa nesprávne rozhodol na základe skutočností, ktoré majú nastať až do budúca a ktoré (a to hlavne) by neboli obsahom uznesenia o vznesení obvinenia. Krajský súd dostatočne ozrejmil, prečo potreba dokazovania v rozhodnutí uvedených skutočností má súvis so stíhaným skutkom, tak ako bol definovaný v rozhodnutí o vznesení obvinenia.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti na neverejnom zasadnutí bez toho, aby ho vypočul (aj napriek tomu, že sa svojho vypočutia domáhal), považuje ústavný súd taktiež za zjavne nedôvodnú a zastáva názor, že sťažovateľom namietaný postup krajského súdu bol zákonný, keďže zodpovedal príslušným ustanoveniam Trestného poriadku, na ktoré krajský súd jasne v odôvodnení rozhodnutia poukázal (§ 302 Trestného poriadku), a svoje rozhodnutie o zvolenom postupe presvedčivo ozrejmil (rozhodoval o právnych, nie skutkových otázkach, z čoho nevyplynula potreba účasti strán konania). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa k návrhu krajskej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby vyjadril pred rozhodnutím prvostupňového súdu jednak písomne, ako aj ústne pri svojom výsluchu 18. júla 2014, taktiež sa písomne vyjadril k sťažnosti krajskej prokuratúry proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorá v podstate (ako to opakovanne krajský súd uviedol) stála na tých istých dôvodoch ako samotný návrh na predĺženie lehoty väzby. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť predostrieť k veci všetky argumenty, ktoré považoval za potrebné uviesť.

Ústavný súd poukazuje aj na svoje uznesenie sp. zn. II. ÚS 419/2014 alebo sp. zn. II. ÚS 847/2014 a tiež rozhodovaciú prax Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pokiaľ sa trestne stíhaná osoba mohla zúčastniť súdneho konania o väzbe v prvom stupni, potom nie je nevyhnutné, aby sa musela osobne zúčastniť opravného súdneho konania (Rahbar – Pagard proti Bulharsku, Graužinis proti Litve).

Rozhodujúcim v tomto smere je, že sťažovateľovi bolo všeobecnými súdmi konajúcimi vo veci umožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam uvádzaným protistranou – krajskou prokuratúrou, preto je námietka porušenia základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu v tejto súvislosti zjavne neopodstatnená.

K tejto časti sťažnosti je navyše potrebné uviesť, že sťažovateľ v tomto postupe krajského súdu videl porušenie základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, ktoré sa však, ako už bolo uvedené (pozri bod 1 odôvodnenia), na napadnuté rozhodnutie nevzťahujú.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy), resp. práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru) a označeným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, čo bolo dôvodom odmietnutia aj tejto časti sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, stalo sa právne bezvýznamným zaoberať sa ďalšími v petite sťažnosti uvedenými požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015